

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

SARA MESA

O IUBIRE

Traducere din spaniolă de
MELANIA STANCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

SARA MESA
UN AMOR
Copyright © Sara Mesa, 2020
All rights reserved.
Originally published in Spanish by Editorial Anagrama S.A.
Romanian edition published by arrangement with
Agenția Literară Livia Stoia

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MESA, SARA
O iubire / Sara Mesa; trad. din spaniolă de Melania Stancu. –
București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-888-6
I. Stancu, Melania (trad.)
821.134.2

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

I

La căderea întunericului, coboară peste ea o greutate atât de mare, încât e nevoită să se așeze ca să-și tragă sufletul.

Afară, liniștea nu e așa cum credea. De fapt, nu e liniște. E un zgomot îndepărtat, ca de șosea, deși cea mai apropiată este șoseaua județeană, aflată la o distanță de trei kilometri. Se mai aud și greierii, lătratul câinilor, câte un claxon de mașină, strigătele localnicilor care mână turmele spre acasă.

Era mai bine la mare, dar și mai scump. Peste posibilitățile ei.

Și dacă ar fi răbdat un pic mai mult, dacă ar fi economisit mai mult?

Preferă să nu se mai gândească. Închide ochii, se lasă să cadă ușor pe canapea, cu jumătate de corp atârnând, într-o poziție nenaturală care îi va produce cârcei dacă nu-și schimbă locul. Își dă seama de asta. Se întinde cum poate. Dormitează.

Mai bine să nu se gândească, însă gândurile vin și pătrund în ea, contopindu-se. Încearcă să le dea afară

la fel de iute cum apar, dar gândurile se strâng înăuntrul ei, unul peste altul. Efortul acesta – de a le lăsa să intre și să iasă, fără să se acumuleze – este în sine un gând mult prea intens pentru mintea ei.

Când va face rost de câine, îi va fi mai ușor.

Când va pune ordine în lucruri și își va așeza masa și va amenaja terenul din jurul casei. Când îl va uda – fiindcă e totul uscat – și-l va curăța – fiindcă e neîngrijit. Când va fi mai răcoare.

Va fi mult mai bine când va fi mai răcoare.

Proprietarul casei trăiește în Petacas[1], o localitate mică, la un sfert de oră cu mașina. Vine cu două ceasuri mai târziu decât ora stabilită. Nat mătură prispa casei când aude motorul jeepului. Ridică privirea și se încruntă. Bărbatul a parcat chiar în dreptul intrării, în mijlocul drumului, și își târșâie picioarele. E cald. E ora douăsprezece și se simte deja vipia uscată și nemiloasă.

Nu se scuză pentru întârziere. Zâmbește, dând din cap. Are buzele subțiri, ochii adânciți. Salopeta de lucru îi e tocită și stropită cu pete de ulei. E greu să-i ghicești vârsta. Declinul lui nu ține de numărul anilor, ci de expresia de dezgust, de felul în care își leagănă brațele și își îndoaie genunchii pe măsură ce înaintează. Se oprește în fața ei, își pune mâinile în șold și privește de jur împrejur.

— Uite așa începe treaba, carevasăzică! Cum ți-a fost azi-noapte?

---

1. *Petaca*, în sp., „tabacheră, petacă“. (N.tr.)

— Bine. Mai mult sau mai puțin. Prea mulți țânțari.

— E un aparat în sertarul comodei. Unul dintr-alea care-i gonește. Nu l-ai găsit?

— Ba da, dar nu are lichid.

— Ei, îmi pare rău, fato – desface brațele, râde. Așa e la țară!

Nat nu-i întoarce zâmbetul. O broboană de sudoare îi alunecă pe tâmplă. O șterge cu dosul palmei, iar gestul îi dă suficientă putere să iasă la atac.

— Fereastra de la dormitor nu se închide bine, iar robinetul de la cadă picură. Ca să nu mai vorbim câtă murdărie e peste tot. Mult mai multă decât țineam minte.

Zâmbetul proprietarului se răcește și i se șterge treptat de pe chip. Îi răspunde printre dinți. Nat intuiește că e un om coleric și simte impulsul de-a da înapoi. Cu brațele încrucișate la piept, bărbatul susține că ea a văzut foarte bine în ce stare e casa și că, dacă nu a observat toate amănuntele, nu e responsabilitatea lui, ci a ei. Îi reamintește că a lăsat la preț de două ori. Îi spune, în final, că el însuși va face toate reparațiile necesare. Nat nu crede că e o idee bună, dar nu-l contrazice. Încuviințează și își șterge o altă broboană de sudoare.

— Este foarte cald.

— Tot pe mine o să dai vina și pentru asta?

Bărbatul se întoarce, își cheamă câinele care a rămas lângă jeep, scormonind în pământ.

— Cum ți se pare?

Câinele nu a ridicat capul de când a venit. Adulmecă pe jos cu nervozitate, luând urma ca un câine de

vânătoare. E o potaie cenușie, cu picioare lungi, cu botul ascuțit și blană sârmoasă. E ușor excitat.

— Deci, îți place, ori ba?

Nat se bâlbâie.

— Nu știu. E câine bun?

— Sigur că e câine bun. N-o să câștige nici un concurs de frumusețe, vezi bine, dar pe tine nu te interesează asta, nu? Nu așa mi-ai spus, că nu te interesează? Nu are purici, nici boli. E tânăr, e sănătos. Nici nu mănâncă mult, nu trebuie să-ți bați capul. Caută el pe ici, pe colo. Se descurcă.

— De acord, spune Nat.

Intră în casă, verifică contractul, semnează – ea, cu o mâzgălitură neglijentă; el, foarte protocolar, apăsând pixul pe hârtie cu putere. Proprietarul nu a adus decât un exemplar, pe care îl ia, asigurând-o că îi va aduce o copie cât de curând. Nat se gândește că nu are importanță, e un contract fără valoare, nici măcar prețul care figurează în el nu este cel real. Nu mai aduce vorba nici de fereastră, nici de robinetul de la baie. Nici el. Îi întinde mâna cu un gest teatral, o privește cu ochii mijiți.

— Mai bine să ne înțelegem decât să ne certăm, îi spune.

Când se urcă în jeep și pornește, câinele nu face nici o mișcare. Rămâne în fața casei, amușinând în toate părțile, pe pământul foarte uscat. Nat îl strigă, îl cheamă și-l fluieră, dar el nu dă vreun semn că are de gând să se apropie.

Proprietarul nici măcar nu i-a spus care e numele lui. Dacă o avea nume.

Dacă ar trebui să explice de ce e aici, i-ar fi greu să ofere un răspuns convingător. De aceea, când e cazul, se eschivează și nu spune decât că a vrut o schimbare de atmosferă.

— Toată lumea crede că ai înnebunit, nu?

Fata de la magazin mestecă gumă în timp ce așază cumpărăturile unele peste altele pe tejghea. Este singurul magazin pe o rază de câțiva kilometri, o dugheană fără firmă, unde se îngrămădesc, amestecate, alimente și produse cosmetice. Este scump să facă cumpărăturile acolo și nici nu prea are de unde alege, dar Nat încă nu vrea să ia mașina și să meargă în Petacas. Scotocește prin portofel și numără bancnotele care-i trebuie.

Fata are chef de vorbă. O întreabă pe Nat despre viața ei cu impertinență, jenând-o. De-ar putea să facă și ea la fel, dar invers, spune. Să meargă la Cárdenas[1], unde se întâmplă lucruri.

— E nasol să trăiești aici. Nici măcar nu sunt băieți!

Îi povestește că a mers la liceul din Petacas, dar că s-a lăsat de școală. Nu-i place să învețe, nici o materie n-a interesat-o. Acum dă o mână de ajutor la magazin. Mama ei suferă de migrene cronice, iar tatăl ei lucrează în agricultură, așa că e bine că se poate ocupa cineva de vânzare. Dar, cum o să facă optsprezece ani, o să se care. Poate să se angajeze casieră în Cárdenas, sau să aibă grijă de copii. Se înțelege bine cu copiii. Deși nu sunt prea mulți prin La Escapa, adaugă zâmbind.

— Locul ăsta e nasol, spune din nou.

---

1. Toponim și nume de familie provenite din adjectivul *cárdeno* – „vinețiu", „albastru-violaceu", „de culoarea unei vânătăi". (N.tr.)

Ea îi povestește lui Nat despre cine locuiește în casele și în fermele dimprejur. Îi vorbește despre familia de țigani care stă într-un fost conac în ruine, lângă ieșirea în șosea. Un autobuz trece să-i ia în fiecare dimineață pe copii și îi duce la școală; sunt singurii copii care trăiesc acolo tot anul. Mai e și perechea de bătrâni din casa galbenă. Ea e un soi de vrăjitoare, susține fata, poate să prezică viitorul și să citească gândurile.

— E nașpa că e cam nebună – râde.

Îi povestește despre hipiotul din casa de lemn, despre unul căruia i se spune *neamțul*, chiar dacă nu e neamț, despre barul Grăsanului – chiar dacă, recunoaște ea, e probabil prea mult să se numească bar depozitul ăla unde se vinde bere la sticlă. Mai sunt și alții care vin și pleacă în funcție de calendarul agricol, zilieri angajați pe jumătate de lună sau cu ziua, dar și familii întregi care locuiesc jumătate din an în altă parte și care au aici o casă pe care au moștenit-o și nu reușesc să o vândă. Dar nu vezi niciodată femei singure. Nu de vârsta lui Nat, o lămurește.

— Bătrânele nu se pun la socoteală.

În primele zile, Nat se zăpăcește și amestecă toate informațiile asta, în parte pentru că ascultă distrată, dar și pentru că nu cunoaște încă pe ce teren se mișcă. Limitele localității La Escapa îi sunt neclare, iar dacă, chiar acolo unde stă ea, există un nucleu de locuințe mai mult sau mai puțin compact, mai sunt și alte case, unele locuite, altele nu, care se risipesc până mai departe. Pe dinafară, Nat nu-și dă seama dacă sunt locuințe sau depozite, dacă înăuntru sunt oameni sau doar animale. Se rătăcește pe drumurile neasfaltate și dacă nu s-ar orienta după magazin, care uneori îi pare mai

CUPRINS

I 5
II 67
III 143